

Arrest

nr. 188 434 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 12 juni 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot teruggedrijving van 9 juni 2017 en de houdende nietigverklaring van een visum, van 9 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN, die *loco* advocaat S. ABBES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 juni 2017 landt verzoekster op de luchthaven te Brussel. Zij is in het bezit van een visum voor kort verblijf.

1.2. Na een controle door de met de grenstoegang belaste autoriteiten, wordt te haren aanzien een beslissing genomen tot teruggrijving en tot nietigverklaring van het visum. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op ..... om ..... uur, aan de grensdoorlaatpost
.....,
werd ..... door ..... ondergetekende,
..... 1
de heer / mevrouw :

[...]

afkomstig uit Addis Ababa met ET725, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

om de volgende reden(en) :

[...]

Reden van de beslissing:

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden, is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch bezoek blijkt (toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis,...). Betrokkene verklaart te zullen verblijven in Hotel Manhattan te Brussel, doch na consultatie blijkt deze reservatie reeds geannuleerd. Betrokkene verklaart eveneens dat haar echtgenoot haar zal vervoegen op 14.06.2017, deze echtgenoot kan niet gecontacteerd worden daar ze niet in het bezit is van zijn telefoonnummer. Stelt ook dat ze naar Parijs zal reizen om er vrienden te bezoeken, ook hier ontbreekt elk overtuigingsstuk (uitnodiging, verblijfsadres, planning, ...)

[...]

☐ (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de

terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 29 dagen beschikt betrokkene over 1405\$. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België nl 95€/dag/persoon.

[...]"

De tweede bestreden beslissing luidt:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, Meneer

[...]

[...]

☐ Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

[...]

☐ uw visum onderzocht. Nummer 011761959, afgegeven: 31.05.2017.

[...] ☐ het visum is nietig verklaard [...]

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

2. ☐ het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden, is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch bezoek blijkt (toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis,...). Betrokkene verklaart te zullen verblijven in Hotel Manhattan te Brussel, doch na consultatie blijkt deze reservatie reeds geannuleerd. Betrokkene verklaart eveneens dat haar echtgenoot haar zal vervoegen op 14.06.2017, deze echtgenoot kan niet gecontacteerd worden daar ze niet in het bezit is van zijn telefoonnummer. Stelt ook dat ze naar Parijs zal reizen om er vrienden te bezoeken, ook hier ontbreekt elk overtuigingsstuk (uitnodiging, verblijfsadres, planning, ...)

3. □ u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 29 dagen beschikt betrokkene over 1405\$. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België nl 95€/dag/persoon.
[...]"

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, §1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3, eerste lid, en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en voert tevens een appreciatiefout aan.

3.3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat er geen wanverhouding mag bestaan tussen het resultaat van de beslissing en de motieven ervan.

3.3.2.3. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit artikel bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

De tweede beslissing werd genomen op grond van artikel 34.1 van de Visumcode. In deze bepaling wordt het volgende gesteld:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

De bestreden beslissingen steunen beide, wat betreft de vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, op de volgende overwegingen:

- verzoekster verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden, maar is niet in het bezit van enig document waaruit een gepland toeristisch bezoek blijkt (toeristische info, reisbrochures, geboekte rondreis,...);

- zij verklaart te zullen verblijven in Hotel Manhattan te Brussel, doch na consultatie blijkt deze reservatie reeds geannuleerd;
- zij verklaart eveneens dat haar echtgenoot haar zal vervoegen op 14 juni 2017, deze echtgenoot kan niet gecontacteerd worden daar ze niet in het bezit is van zijn telefoonnummer;
- verzoekster stelt ook dat ze naar Parijs zal reizen om er vrienden te bezoeken, maar ook hier ontbreekt elk overtuigingsstuk (uitnodiging, verblijfsadres, planning, ...);
- zij heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen. Voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 29 dagen beschikt verzoekster over 1405\$. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België nl 95€/dag/persoon.

3.3.2.4. In een eerste onderdeel betoogt verzoekster dat zij reeds naar aanleiding van haar oorspronkelijke visumaanvraag (stuk 9 bij het verzoekschrift) aan de verwerende partij kenbaar maakte dat haar echtgenoot haar in België zou vervoegen na het nakomen van professionele verplichtingen in Parijs en dat hij alle verblijfskosten van verzoekster op zich zou nemen. Ter staving legde hij rekeninguittreksels neer. Verzoekster wijst er in het middel op dat het voorziene reisschema niet kon worden aangehouden omwille van de vertragingen om het visum te bekomen.

Zij wijst er verder op dat haar echtgenoot alles regelde en voegt ter staving onder meer nieuwe hotelreservaties ingevolge het gewijzigde reisschema. Zij voert verder ook nog aan dat een telefonische contactname met haar echtgenoot had kunnen bevestigen dat deze voor alle verblijfskosten zou instaan.

In het tweede onderdeel voert verzoekster dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Zij wijst er op dat de visumaanvraag reeds bevestigt dat haar verblijfskosten zullen worden gedragen door haar echtgenoot. Verder voert zij aan dat met de huidige communicatiemiddelen, de vereiste om toeristische informatie op papier te hebben achterhaald is, aangezien het perfect mogelijk is om met een smartphone of een computer ter plaatse toeristische informatie op te zoeken of steden te bezoeken aan de hand van de GPS-functie. Verder betoogt zij nog dat 1405 dollar haar wel degelijk toelaat gedurende een maand op het grondgebied te verlaten zonder ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel.

3.3.2.5. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat, indien zij of de verwerende partij contact had opgenomen met haar echtgenoot, zij in staat was geweest het doel van de reis en de omstandigheden van het verblijf aan te tonen zoals vereist door artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Een telefonisch contact met haar echtgenoot, had er immers toe kunnen leiden dat deze nadere gegevens zou aanbrengen met betrekking tot de verblijfsomstandigheden, het ex acte reistraject en de bestaansmiddelen.

Het motief met betrekking tot het niet kunnen contacteren van haar echtgenoot steunt op de vaststelling dat verzoekster het telefoonnummer van haar echtgenoot niet wist te vermelden bij de grenspolitie. Verzoekster wijt dit in haar middel aan het feit dat zij door paniek bevangen werd op het ogenblik dat zij geconfronteerd werd met een vasthouding en een weigering van toegang tot het grondgebied. Zij betoogt evenwel dat, indien de verwerende partij de gegevens van de zaak zorgvuldig had onderzocht, zij wel degelijk in staat was geweest contact op te nemen met verzoeksters echtgenoot.

Uit het verslag van de grenspolitie dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster werd gecontroleerd op 9 juni 2017 om 08:44 uur. Er werd daarbij naar het telefoonnummer van verzoeksters echtgenoot gevraagd; verzoekster bleek dit niet te kunnen geven. Daarentegen blijkt uit het politieverslag eveneens dat verzoekster poogde contact op te nemen met haar echtgenoot via de applicatie WhatsApp. Deze applicatie, waarvan kan worden aangenomen dat ze heden ten dage algemeen bekend is, bevat onder meer een spraakfunctie, waarmee via een internetverbinding ook klassieke telefoongesprekken kunnen worden gevoerd. (zie: <https://www.whatsapp.com/features/>) Deze applicatie heeft onder meer het voordeel dat hoge gesprekskosten kunnen worden vermeden, waardoor het hoogst aannemelijk is dat aan deze vorm van communicatie de voorkeur wordt gegeven bij het voeren van internationale gesprekken, zoals *in casu*.

Het politieverslag bevat geen enkele informatie met betrekking tot het aantal pogingen of de tijdsduur gedurende dewelke gepoogd werd contact op te nemen met verzoeksters echtgenoot. Het politieverslag vermeldt op dit punt slechts "*dit blijkt niet te lukken*", zonder enige vermelding van de oorzaak hiervoor;

zo dat onder meer zelfs niet blijkt of verzoekster op dat ogenblik wel beschikte over een internetverbinding om via WhatsApp haar echtgenoot te kunnen contacteren.

De Raad acht het *prima facie* kennelijk onredelijk van verzoekster te verwachten dat zij het telefoonnummer van haar man uit het hoofd reproduceert, terwijl zij tezelfdertijd aantoonde via een applicatie de mogelijkheid te hebben telefonisch contact met hem te kunnen opnemen. Bovendien is het motief dat verzoekster niet in het bezit is van het telefoonnummer van haar echtgenoot, kennelijk in strijd met de gegevens van het administratief dossier, nu uit het politieverslag *prima facie* blijkt dat verzoekster via WhatsApp wel degelijk over de nodige contactgegevens van haar echtgenoot beschikte.

Verzoekster dient aldus te worden bijgetreden waar zij aanvoert dat niet op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met alle relevante elementen van de zaak die konden toelaten haar echtgenoot te contacteren.

Verzoekster dient ook te worden bijgetreden waar zij betoogt dat deze vaststelling een doorslaggevende invloed heeft op de beoordeling van de verdere elementen van de zaak. Zowel uit verzoeksters verklaringen aan de grenspolitie als in het stuk met betrekking tot de visumaanvraag (stuk 9 bij het verzoekschrift) blijkt immers dat het haar echtgenoot was die alles regelde met betrekking tot verzoeksters vakantie in Europa. Een contactname met haar echtgenoot blijkt in deze omstandigheden dan ook van fundamenteel belang bij een zorgvuldige beoordelingen van verzoekers reisdoel en verblijfsomstandigheden.

Zo legt verzoeksters raadsman, na contactname met haar echtgenoot, bewijzen van nieuwe hotelreservaties voor, aangezien de reservatie in het Hotel Manhattan voorzien op 1 juni 2017 werd geannuleerd wegens het laattijdig bekomen van het visum. Dat de reservatie moest geannuleerd worden omwille van het uitstellen van verzoeksters vertrek, vindt steun in de gegevens van het administratief dossier.

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen tegen dat deze reservaties dateren van 11 juni 2017, waardoor zij een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Zij gaat er daarmee aan voorbij dat echter ook een reservatie wordt voorgelegd voor het hotel Diamant Suites te Schaarbeek van 10 tot 15 juni 2017. Deze reservatie werd geboekt op 5 juni 2017, aldus *in tempore non suspecto*. Aldus maakt verzoekster *prima facie* aannemelijk dat een contactname met haar echtgenoot wel degelijk nuttige informatie had kunnen opleveren met betrekking tot verzoeksters reisomstandigheden. Het feit dat de verdere voorgelegde hotelboekingen pas op latere datum plaatsvonden, lijkt na deze vaststelling niet langer van doorslaggevend belang, vermits hierdoor reeds is aangetoond dat verzoeksters echtgenoot de verwerende partij had kunnen inlichten met zeer concrete informatie omtrent het verdere verloop van de reis.

Ook wat betreft verzoeksters bestaansmiddelen lijkt verzoeksters betoog pertinent. Aan de hand van de rekeninguittreksels van haar echtgenoot maakt zij immers aannemelijk dat haar echtgenoot het hotelverblijf en andere kosten op zich zou nemen, hetgeen overigens ook in overeenstemming lijkt te zijn met de verklaringen van haar echtgenoot bij het aanvragen van het visum (zie het meergenoemde stuk 9). Deze verklaringen worden in de nota met opmerkingen niet betwist. Derhalve blijkt ook het motief met betrekking tot verzoeksters geldmiddelen (ten belope van 1405\$) gesteund te zijn op een onvolledige of onzorgvuldige feitenvinding.

In het licht van voorgaande vaststellingen lijken de verdere overwegingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot het ontbreken van specifieke toeristische informatie en het voorgenomen bezoek aan Parijs evenmin draagkrachtig, vermits ook hier geldt dat aanvullende concrete informatie had kunnen worden bekomen bij verzoeksters echtgenoot.

Het verdere verweer in de nota met opmerkingen heeft uitsluitend betrekking op de vaststelling dat verzoekster in gebreke bleef om specifieke informatie omtrent haar verblijf en reismotieven op te geven. Verwerende partij weerlegt daarmee echter geenszins verzoeksters betoog dat een contactname met haar echtgenoot wel degelijk de noodzakelijke nuttige informatie had kunnen opleveren met het oog op een volledige en zorgvuldige beoordeling van de zaak.

Verzoekster maakt aldus *prima facie* een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het middel is in die mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. De verwerende partij betwist in de nota de aanwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Zij voert aan dat het verlies van een vakantie of een geplande reis niet kan worden beschouwd als een nadeel dat moeilijk te herstellen is. Daarbij wijst ze er ook op dat het in wezen om een financieel verlies gaat dat in principe herstelbaar is. Na een eventuele nietigverklaring zou verzoekster zich kunnen wenden tot de burgerlijke rechter met het oog op een schadevergoeding.

3.4.2.2. Uit de bespreking van de middelen is gebleken dat de zaak *in casu* een reis in Europa van een maand betreft, samen met haar echtgenoot. De verwerende partij kan echter niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat het geleden nadeel nog later kan worden rechtgezet in het kader van een procedure ten gronde.

In de huidige stand van de rechtspraak wordt een beslissing tot terugnijving beschouwd als een aflopende beslissing, die, eens uitgevoerd, geen verdere effecten heeft in het rechtsverkeer. Het beroep zal in dat geval zijn voorwerp hebben verloren. Er dient aldus in de huidige stand van het geding te worden vastgesteld dat een latere procedure tot nietigverklaring aan verzoekster niet het beoogde rechtsherstel zal kunnen bieden.

Daarbij komt dat de eerste bestreden beslissing gepaard gaat met een tweede beslissing, houdende nietigverklaring van het visum. De nietigverklaring van het visum heeft niet enkel tot gevolg dat verzoekster niet langer het recht heeft het Rijk binnen te komen, maar ook dat de informatie over een nietig verklaard of ingetrokken visum zal worden ingevoerd in het Visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 13 van de VIS-verordening (Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf). Artikel 23.1 van de Vis-verordening laat toe deze gegevens tot vijf jaar te bewaren.

Verzoekster dreigt zich aldus geconfronteerd te zien met het risico dat latere visumaanvragen op grond van de signalering in het VIS en zich daarbij voor ruime tijd de toegang tot het grondgebied van de lidstaten ontezegd te zien, zonder dat zij daartegen op nuttige wijze een procedure tot nietigverklaring zal

kunnen indienen. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt in die omstandigheden dan ook aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 9 juni 2017 houdende nietigverklaring van een visum wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

C. VERHAERT